

URȘI MUCOȘI DE APĂ

POVESTEA ASTA trebuia să înceapă ca cele mai grozave povești. Cu un autobuz școlar care pică din cer.

Dar n-a văzut nimeni faza. N-a auzit nimeni nimic. Așa că povestea asta va începe ca orice poveste... bună.

Cu mucii.

— Dacă nu-ți scoți drăcușorii ăia verzi și scârboși din nas, jur că nu merg spre casă cu tine. Nu glumesc.

Jasmine Jordan spuse asta așa cum spunea cele mai multe lucruri – cu tot corpul. Ca și cum cuvintele nu-i ieșeau pur și simplu pe gură, ci i se și rostogoleau pe șira spinării. O spuse cu toată convingerea. O spuse pe același ton sever pe care-l întrebuița maică-sa când încerca să

vorbească cu Jasmine despre ceva important pentru „viața ei reală“, iar Jasmine își dădea muzica din căști *super* tare ca să n-o mai audă și butona mai departe pe telefon. *Dacă nu-ți scoți urechelițele... dopurile... airphone-urile alea sau cum le zice din căpățâna aia de nucă de cocos, îți dau eu ție volumul și basul la maximum și nu mă refer la muzică.*

Tonul acela.

Avertismentul lui Jasmine cu privire la îndepărtarea mucilor era destinat prietenului ei cel mai bun, care avea nasul înfundat, Terrence Jumper. TJ. Mă rog, Jasmine zicea că e „prietenul ei cel mai bun care e băiat“, dar nu avea prietene apropiate care erau fete, deci TJ era cel mai bun prieten al ei, punct. Și ea era prietena lui cea mai bună. Erau prieteni la cataramă de multă vreme. De când TJ se mutase pe strada Marston, la trei case mai jos. De când mamele lor nu-i lăsau să meargă pe jos decât dacă mergeau împreună, fiind singurii copii din cartierul lor. De șase ani, deci de-o veșnicie.

Sunase de ieșire, iar Jasmine și TJ tocmai terminaseră ultima oră din ziua aceea, singura materie la care erau colegi de clasă. Științele naturii cu domnul Fantana.

— Te-ai întors de două zile la școală și deja te iei de mine?

TJ roti lacătul negru cu cifru sigur pe el, ca și cum ar fi simțit zimții și ar fi știut când nimerea numerele corecte fără să se uite.

— Cum să nu mă iau de tine? Uită-te și tu! Serios, TJ, nici nu știu pe unde mai respiri, continuă Jasmine.

Din fericire, dulăpioarele lor erau unul lângă altul, fiindcă Jasmine, spre deosebire de TJ, rotea discul concentrându-se intens, fixându-l cu privirea de parcă cifrul s-ar fi putut schimba în orice moment sau de parcă degetele ei ar fi putut înțepeni oricând. Iar dacă din cine știe ce motiv s-ar fi găsit într-una dintre situațiile astea, TJ era acolo s-o ajute.

TJ ridică din umeri, aruncându-și manualul de științele naturii pe fundul dulăpiorului metalic, de unde se ridică un damf de picioare nespălate într-un norișor de praf deranjat. Și deranjant. Fundul dulăpiorului era plin de ambalaje goale de la gustări, pe care în ultimele două zile, în pauze, Jasmine le băgase prin găurile de aerisire de pe ușă. Gunoaie, desigur. Însă Jasmine și TJ le ziceau „steaguri ale prieteniei“. Gunoaiele iubirii. Iar cum Jasmine lipsise o vreme, erau ca niște bilețele

pe care scria *mi-a fost dor de tine*. Cu firmituri de pufuleți. Apoi, în sfârșit, cu mucii întăriți ca niște pietricele la baza nărilor, TJ își întoarse pe dos poala tricoului și se șterse. O dâră de mazăgă i se întinse pe buză în timp ce se ștergea, zgâmbăia și se scobeia, dar fără să-și bage mâna în nas chiar până la cot.

TJ își dădu capul ușor pe spate ca Jasmine să-i poată examina nările.

— Acum e mai bine? întrebă pe jumătate sincer și pe jumătate sperând că mai rămăsese acolo vreun muc care să se strâmbe răutăcios la Jasmine.

Jasmine se uita în nasul lui TJ de parcă s-ar fi uitat printr-un microscop cafeniu de carne, deloc deranjată de faptul că TJ tocmai își folosise tricoul, acela de pe el, pe post de batistă. Și *de ce*-ar fi deranjat-o? Nu că n-ar fi fost scârbos (chiar era), dar îl cunoștea de mult. Îl văzuse făcând lucruri față de care mucii pe poala tricoului păreau simple ornamente. Paiete din mucii. Un simplu accesoriu vestimentar. Îl văzuse cum desprinsese cu mâna gumă de mestecat de pe talpa tenișilor (și de pe tenișii ei) și nimic nu întrecea faza aceea când plesnise un țânțar chiar în timp ce-l înțepa și apoi își linsese mazăgă de pe braț. Asta fusese o

provocare de la Jasmine. I-a dat un dolar. A meritat, pentru amândoi.

— Auzi, văd până la creier, zise Jasmine prefăcându-se că-l examinează în continuare. Și se pare că-ți lipsește o mare parte din el.

Îl trase de nas.

— Te-am păcălit! Ești în regulă. *Cred* că pot să fiu văzută cu tine acum.

— Mă rog, zise TJ și trânti ușa dulăpiorului. Până la urmă, suntem cu toții niște mucii.

— Poate tu, răspunse Jasmine și trânti și ea ușa dulăpiorului. Eu una nu-s niciun muc.

— Asta s-o crezi tu, continuă TJ în timp ce făceau schimb de ghiozdane.

Al lui era ușor. Al lui Jasmine era plin cu manualele de la toate materiile și cu toate caietele din lume. Trebuia să recupereze materia. Putea să și-l care singură, dar TJ nu voia s-o lase să-și forțeze coloana sau mușchii, căci încă se mai recupera după atac.

O luară în jos pe coridorul aglomerat, în scârțâieli de teniși și mirosul greu de la sfârșitul orelor.

— Vezi tu, m-am gândit la asta. Mucii sunt doar apă amestecată cu chestii gen praf și particule din aer și faze din astea...

— De unde știi? îl întrerupse Jasmine.

La cum îl știa pe TJ, putea să fi auzit asta oriunde, de exemplu de la Cynthia Sower, poreclită Zi Așa, care glumește în 99,99999 la sută din cazuri.

— Am căutat la un moment dat pe net, explică TJ. Voiam să aflu de ce sunt așa sărați.

— Stai puțin.

Jasmine ridică mâna ca să-l oprească pe TJ să-și continue fraza.

— Îi *mănânci*?

— Hai, Jasmine. Nu-i corect să mă judeci pentru trecutul meu. Dă-o-ncolo, zise TJ scuturând din cap. Acum, dacă ai terminat cu întreruperile, să-ți zic care-i ipoteza mea.

Pronunță cuvântul „ipoteză“ ca și cum ar fi fost patru cuvinte, să sune mai interesant. *I-Po-Te-Ză*.

— Deci mucii sunt practic apă și praf.

Ridică un deget.

— Iar ființele umane sunt alcătuite mai mult din apă, nu? Nu așa a zis Fantana la începutul anului?

— Așa.

— Bun, fii atentă. În fiecare duminică, la biserică, ni se zice cum Dumnezeu ne-a plămădit din țărână, da?

TJ și Jasmine mergeau la aceeași biserică și amândoi cântau în corul de tineret. TJ o ruga

mereu pe doamna Bronson, dirijoarea corului, să-l lase să cânte solouri, deși vocea lui era vreaște. Ca niște clopoței de vânt bătuți de uragan. Nici Jasmine nu avea cine știe ce voce. Doar că ea era conștientă de asta și nici prin gând nu-i trecea să ceară vreun solo. Îi plăcea să poarte roba de „absolvire“, să cânte armonii, să se legene și să bată din palme, potrivindu-și vocea în corul de voci ca un sertar într-o comodă. Cum îi spunea mereu maică-sa: dacă poți să duci o notă, nici nu-ți trebuie mai mult talent.

Deși TJ nu era bun la cântat – sigur nu ăsta era talentul lui –, se pricepea la vorbit. Așadar, continuă.

— Dumnezeu l-a creat pe bărbat din țărână și i-a suflat viață în nări și așa mai departe, da?

— Mda.

— Crezi că lui Dumnezeu îi mirosea gura?

— Poftim?

— Nu contează. Probabil că nu.

TJ reveni la subiect.

— Deci, dacă Dumnezeu l-a făcut pe bărbat din țărână și acum, cine știe de ce, bărbatul...

— Și femeia, adăugă Jasmine.

— Da, și femeia... sunt alcătuiți mai mult din apă, înseamnă că suntem apă și praf, nu?

TJ dădea din mâini de parcă scria o ecuație nemaipomenită pe o tablă invizibilă. Jasmine nu zise nimic și nici n-avea nevoie să audă concluzia teoriei lui TJ.

— De unde rezultă că – își începu TJ concluzia, iar Jasmine parcă vedea cum îi răsună în cap o bătaie triumfală de tobe –, în esență, suntem cu toții mucii.

Fața lui TJ lucea de satisfacție de parcă s-ar fi uns cu o cremă bună, pe când Jasmine avea o mustră nedumerită de parcă ar fi plesnit-o cineva cu palma năclăită de aracet.

— Greșit, i-o întoarse.

— N-ai decât să nu mă crezi, zise TJ, ținându-i ușa deschisă lui Jasmine, căci ajunseseră în sfârșit la ieșire.

— Chiar nu te cred.

— N-ai decât, repetă TJ. Dar asta nu înseamnă că nu e adevărat. Vezi tu, indiferent ce ți se pare ție că fac la școală, eu chiar învăț. Și, pe bune acum, ar trebui să încep să predau, fiindcă în timp ce așa-ziii oameni de știință și profesorii ca domnul Fantana sunt ocupați să afle dacă există extraterestri, eu am descoperit deja că mucii sunt... forma incipientă a bebelușilor!

Asta o făcu pe Jasmine să pufnească. O fi fost el TJ ridicol și enervant și uneori de-a dreptul scârbos, dar îi plăcea că o făcea mereu să râdă, fie că avea chef sau nu. Intenționat sau nu. Era mereu acolo să mai alunge din greutăți. Să mai știrbească din carapacea dură pe care Jasmine și-o dezvoltase pe parcursul anului școlar.

Fusese un an greu pentru ea.

Părinții ei se despărțiseră și tatăl ei se mutase de acasă. Fără prea mult tam-tam. Fără certuri. Nimic urât. Nimic ca în filme. Cel puțin din câte știa ea. Doar o discuție stânjenitoare la masa din bucătărie, cu părinții uitându-se la ea ca la un pește exotic într-o pungă, care înoată de colo colo, în timp ce ea se foia pe scaun de parcă o strângea pielea.

— Te iubim foarte mult.

— Nu e vina ta.

— Uneori, relațiile se schimbă.

— Uneori, e mai bine ca oamenii să se despartă.

— Nimic din toate astea nu e din vina ta.

— Eu și tatăl tău te iubim foarte mult.

— Eu și mama ta te iubim foarte mult.

De fapt, partea *aceea* fusese exact ca în filme. Mai ales filmele despre fete de vârsta ei. Discuția de la masa din bucătărie. Ciocănitul la ușa camerei ei. Copilul înjurându-și tatăl. Mama strigând:

„Nu vorbi urât!“ Vizitele în weekend. Situația jenantă când ambii părinți o întrebau dacă e totul în regulă iar și iar și iar și iar și iar și iar și iar.

Iar asta fusese doar primul trimestru. Asta fusese înainte de cel mai puternic atac. Și nu un atac din partea altcuiva. Nu sărise nimeni la ea, nimic de genul asta. În schimb, corpul ei se ataca pe sine. Jasmine avea o boală de sânge din naștere, anemie falciformă, care poate afecta aproape orice parte a corpului. Organe, articulații, chiar și vederea. Dar, în general, boala nu-i provocase lui Jasmine probleme serioase. Mai avea dureri uneori, dar nimic prea grav până anul acesta, când avusese o criză urâtă și parcă-i luase foc tot corpul. Cel puțin așa se simțea. Mâinile și picioarele i se umflaseră ca niște mănuși de plastic umplute cu apă, devenind grele și îndesate, gata să plesnească. Simțea că mușchii i se transformaseră în lemn și își imagina cum i se așchiază oasele și din ele cresc alte oase.

Jasmine a fost bolnavă o lună. Dulăpiorul ei a rămas închis. Lacătul, neîntors.

Mama și tatăl ei, când împreună, când pe rând, s-au tot învârtit pe lângă patul ei de spital ca extraterestrii din filme și mai ridicole decât cele despre adolescenți cu probleme în familie. Răceala